

Україна — це ти (поетична збірка)

Наталія Кадин-Фесенюк

МІНЛИВИЙ ЧАС, НЕ ВИБАЧЛИВИЙ ЧАС

Мінливий час, не вибачливий час,
Як тістечко ущент набите кремом
І не кажіть мені, що все гаразд,
а я, чомусь, занурююсь у себе.

Живу як тінь минулих поколінь.
Навкруг переплелась корінням.
Та може мені просто лінь
Усе робити на відмінно.

Невже зачинене вікно надій,
Й можливостей нових, безкраїх
Коли сонце тулиться до вій,
Все ж біжиш кудись нехайно.

Несвідомо, майже навмання,
Час летить примхливо і байдуже.
Всі пустоти, щілі наповня,
Утрачене собою надолужить.
10 листопада 2013 р.

Ми відіграли різні ролі
У пє'сі з назвою "Майдан".
Хоч нам й завдали справді болю,
приховували справжній стан.
Чи можна бути знов собою,
без перебільшень і брехні.
Завжди відвертою простою,
немов би не було борні.
Ми розійшлися без овацій
в безмежний закулісний світ
з неправд, образ і провакацій
без права на наступний хід.

Рука невидима напише
Слова пророчі на стіні.
І той хто ненавистю дише
Наблизить ось "останні дні".
"Мене, мене, текел упарсін".
(Даніїла 5.25)

10 грудня 2013 р.

УКРАЇНА

Ми тут жили з часів найперших,
Ми тут жили з давніх-давен,
Коли незнаний іншим вершник
Став князем кочових племен.
Ми не чужі, ми не захожі,
Відкрив дорогу якимсь птах.
І варвари нам не ворожі,
Знайоме "мало" — слово страх.
І там де сліду вже немає,
В кількох трипільних черепках,
Ми заховали нашу тайну,
У затуманених віках.
Ходім туди через уяву,
Ходім де нас давно нема,
У хвилю волоса русяву,
Що вітер в воросі здійма.
Дерева в гіллі, наче плачуть
У роздумах мільйони днів.
Напевно наш далекий пращур
В майбутнє зазирнуть хотів.

10 грудня 2013 р.

* * *

Двадцять років ми в дорозі,
На "кравчучках" в "кучмовозі".

Двадцять років "любі друзі"
В чорно-білій, сірій смузі.

Але "Ёлку" нам ніяк
Ні "поднять" і не "понять".

Не сумуймо, "любі друзі",
стрінемося в Євросоюзі!
13 грудня 2013 р.

НАЖИВО ПИШЕТЬСЯ ПРО СМЕРТЬ
Наживо пишеться про смерть.
Дивіться ось мільйони,
Коли лише за слово "геть",
Ти вже поза законом.

Ми знаємо, що Бог за нас,
Сумуємо за вмерлих.
Що подарує день і час,
Чекаючи завмерли.

І "беркут", як більшовики.
Надворі знову січень.
Оновлені січовики,
їм не відомий відчай.

У Києві стоять бійці,
Навпроти справжні люди.
Благаю, схаменіться всі
Хай крові більш не буде!

Як сто недавніх літ назад,
У Києві на "Крутах",
Коли засипав кулей град
Студентів не почутих.

Не знаючи наступних дій,
Відкриті і без зброї,
Струсили пилюгу із вій
Історії нової.
24 січня 2014 р.

ДЕНЬ ЗА РІК
Рахує дні немов роки

раптове горе.
Мовчання далось в знаки
і тисне морем.
Живемо день, неначе сто.
Хвилини обмаль, щоб зупинити
казна що, свавілля, бомбу.
Ідемо далі через смок,
в нову реальність.
В майбутнє робимо стрибок,
як у фатальність.
"Майдан" — це вже не кілометр
у центрі міста.
Від тіла цілого процент.
А саме, мізки.

7 лютого 2014 р.

ПОРУШЕНО СТОВПИ СВОБОДИ

Порушено стовпи свободи,
Які тримали мирне небо,
Таке спокійне вряди-годи,
Тепер палає без потреби.

Якби Шевченко був живий,
Прибіг би теж на барикади
І голосом своїм гучним,
Підтвердив би, що з нами правда.

Грушевський зараз би пішов
Своєю вулицею вгору,
Також би одягнув шолом,
І сотникам явив покору.

Минає день як сотня літ,
І тисяча як мерехтіння,
У барикадах є прохід,
Ходімо ж ми без промедління.

18 лютого 2014 р.

ВИЛИВАЙ свою ДУШУ, мов ВОДУ
Виливай свою душу, мов воду,
Плач, але без воання і сліз.

Забуваючи гнів і погорду,
Залишаючи морок і злість.

Не всі вижили? Та не здалися.
Чом не всі потрапляють у рай?
Світ лише за хвилину змінився.
Кров із чаші тече через край.

Ангел мовчки квіліє, волає.
Час скорботи невпинно звучить .
Україна сьогодні згорає,
Поки в ліжку, ще тихо хтось спить.

Чаша повна вагу переважить.
Плач, душе, із обличчям сухим.
Де відкрита дорога, хто скаже?
Скаже Бог, що цей світ сотворив.

20 лютого 2014р.

Я іду по запеченій крові,
Це не той вже Хрещатик і все.
Світ спинився лише на півслові,
Знерухоміло міста лице.
Це якась нереальна реальність,
Це не запах весни, а війни.
Провалююся у дику фатальність,
На яву відтворилися сни.
Я торкаюсь обличчя руками,
Я реальна, а отже жива,
А навколо стрічки із вінками,
"Вічна пам'ять" — єдині слова!

5 березня 2014 р.

НЕ ДЛЯ ВСІХ ВЕСНА НАСТАНЕ
Не для всіх весна настане,
Не для кожного із нас.
Це не воїни Авгана
Відтворили грізний час.

Молоді, ще зовсім юні,
Без сивинки в голові,
Переживши всі тортури

Одноденно полягли.

Це не Січ воскресла нині,
А звичайні вояки
Похилилися на згині.
В них прострелені виски.

Небо синє, небо гарне,
Запах диму в "Профспілках".
Нахиляюсь серед згарищ,
Кров запечена в гвіздках

Плач, Земле, вмирай, зернина,
Щоб на весні прорости.
Ось прийшла страшна година.
Боже правий лиш прости.

5 березня 2014 р.

ШОЛОМИ ЇХ НЕ ЗАХИСТИЛИ
Шоломи їх не захистили
Від вражих куль у мирний час,
Ворота небеса відкрили
Із світла дивляться на нас.

Безсмертні воїни майдану,
Небесна сотня, мов святі,
Ми згадуємо ваші рани,
Безстрашні погляди ясні.

5 березня 2014 р.

ЖИТИ СЬОГОДНІ, ЯК СТРИБАТИ В БЕЗОДНЮ
Прокинулась зранку стрибнула у прірву —
У безодню людського життя.
Я вірю у Бога, досі ще вірю,
Йду вперед не надіючись на вороття.

Я не знаю хто друг і не знаю хто ворог,
Тож довіру висловлюю всім.
Ваші смерті в мені відбиваються болем.
Ви для мене живі, бо ще зранку були.

Доторкнуся землі, мармурової стели —

В кров надходить адреналін.
Мимолітне життя, як тремкі акварелі
Я біжу, Україно, тобі навздогін.

18 березня 2014 р.

ОДИН ДЕНЬ ВІД СВІТАННЯ ДО СМЕРКУ

Один день від світання до смерку.
Сто таких не однакових днів,
Що наповнені тугою й смертю,
Що згоріли у чорнім вогні.

У минуле дивлюсь, як в люстерко.
Сто днів з дров, сто днів шин і без снів.
З рук, що були відкриті й простерті,
В річку лилася кров і без слів.

Чорний дим на цілісіньке небо,
Сніг від крові червоний лежить.
Я запитую тільки у себе,
Що можу я у цьому змінити?

Тихим плином, широкий Дніпро,
Мовчки спомин несе в силі вод.
Зорі й місяць — ви свідки цього,
Свідок вічний — наш цілий народ.

20 березня 2014 р.

Я не буду байдужа до вашого горя,
Не піду рафіновано в чай.
Не являтиму масам покору,
Не впадатиму зараз у відчай, відчай.
Я змінюся і буду, як чорна земля,
Затвердію в асфальтну бруківку,
Не повернуся в бік на
"овва", "о —ля-ля".
Підставляю ще щоку, не битиму в пику.
Я зберу, що лишилося від барикад,
Не вважатиму сміття за сміття.
Тут був рай, а тепер починається ад,
Не частіше, ніж раз на життя, чи століття.

21 березня 2014 р.

На майдані спиняється час
вічне дивиться в очі безсмертю,
і в калюжах дощі відображують нас,
на бруківці ж тих, кого стерто.

Вічне поруч, до нього лиш крок
за поділ ухопилося ось лихоліття
тож історія витче новий завиток,
споглядаючи в тисячліття.

18 квітня 2014 р.

ДИВНІ ЛЮДИ І ДИВНИЙ ЧАС
Дивні люди і дивний цей час,
дощ стікає спіральками в лунки.
На прогулянки містом зась —
я збираю постійно пакунки.
Це війна, це жахіття для нас —
я воюю по-своєму добре.
Так невже лише нафта і газ
вимагає пролитої крові.
Я воюю із пензлем в руках,
в місті безтіч людей в камуфляжі,
наші вулиці в чорних вінках,
і нікого, нікого на пляжі.
Може я божевільна, чи може ми всі,
нас змиває водою в колектор.
Може хтось мені щось пояснить
і просвітить в майбутнє прожектор?
Я не знаю, що буде й що є,
глажу Біблії лиш палітурку.
Добре те, що хоч кава ще є —
дістаю із Абхазії турку.

5 травня 2014р.

БУВАЄ ВПЕРШЕ АБСОЛЮТНО ВСЕ
Буває вперше абсолютно все:
надії, мрії, гнів, розчарування.
З лушпиння skleюю яйце,
що викинула б без вагання.

Всі писанки, складні, немов життя,
В рисунку з воску неповторнім,
там крапка, риска, завиття,
знак сонця на земляно-чорнім.
Малюнок відтвори собі і все,
віск фарби писачок, що легше?
Земля тріщить яйцем-райцем,
в моїм житті війна уперше...
5 травня 2014 р.

я ніколи НЕ БУДУ ТАКОЮ
Я ніколи не буду такою,
як була ще пів року назад.
Лишусь тою ж простою, стрункою
і прийматиму безліч порад.
Буду завжди тепер маскувати
пережиті страждання і страх.
І дорогою часом минати,
Місце безлічі людських страт.
Може стане ще новим Хрещатик,
молодь зможе сміятися знов,
та земля буде завжди прохати
не забути пролитую кров.
6 травня 2014 р.

БОГ ЗНАЄ ВСЕ ДОВКОЛА
ВІДКОЛИ Є ЦЕЙ СВІТ
Бог знає все довкола відколи є цей світ.
Були ще люди голі, цвів пуп'янкою цвіт.

Та раптом взяли зброю і викули мечі,
і гинули в двобої, як мак у товкачі.

Минає все прийдешнє і ми як у млині,
від кожного залежні, і гинемо в борні.

Хто спине грізні жорна щоб врятувати світ?
Співаймо у мажорі, зіпершися на щит.

Ці жорнова свободи, ці жорнова борні,
Наситились погорди. Попечені в вогні.

Мені б хоч трохи неба, краплину красоти.
Спитаю я у себе, душе моя, де ти?
12 травня 2014 р.

ШУКАЄМО

Шукали лиш свободи,
обходили світи.
Втрачали вряди-годи
і власнії сліди.
Знайшли бодай хоч трохи
у вирі барикад:
і цінності Європи,
і віру Божих чад.
Шукаємо людину,
засвічуймо вогні,
не скорену, а вільну,
незламну у війні!

13 травня 2014 р.

НАЙКРАЩУ КАВУ ВАРЯТЬ НА МАЙДАНІ

Вам каву зварять на майдані,
а на Грушевського коктейлі,
ходім туди, ходім нехайно,
розмякнем в сірій акварелі.
Були ще вчора нездоланні
ці триста метрів барикад.
Ті дні були страшні й прегарні —
і без комфорту, і услад.
Десь йде війна на Схід країни,
постійні звуки канонад.
Ми все ще зроблені із глини,
в душах котрихсь первинний лад.
Всім характерні спади, злети,
та духом падати не час.
ЗгорнутьсЯ зібрані намети
і на майбутнє в думці зась.

28 травня 2014 р.

МАРНУВАВ СВІЙ ЧАС НЕ МАРНУЙ СЕБЕ

Змарнував свій час
не марнуй себе.
Серед всіх прекрас
чи знайдеш рябе.
Не тривкий цей ґрунт ,
як крихке бізе.
Вчора лиха фунт
не стає взірцем.
Буде завтра день,
спокій, ритм і час,
і під звук пісень
не йди на показ.
21 травня 2014 р.

ВИ ЗНАЄТЕ, ЩО ДОЩ НА
ДОТИК ТЕПЛИЙ
Ви знаєте, що дощ на дотик теплий,
у час коли цвіте жасмін.
Сидять на гніздах з шин лелеки,
а літаки мчать навздогін

Дощі створили не глибокі ріки,
я утопаю в ароматі лип.
Є те, до чого я не звикну,
є те, що дуже складно пояснить.

Є безліч тем близьким і іншим.
Є безліч схожих відчуттів.
Є те, що завжди буде гіршим .
Є сто думок і тисячі світів.

Скрізь світло ліхтарів в калюжах,
діряве небо, сильний дощ.
Сьогодні сумно, вбого, тужно,
але про це тепер, прошу, промовч.
17 червня 2014 р.

Є ІМЕНА НАПИСАНІ НА ПОРОСІ
Є імена написані на поросі,
їх може стерти легкий дотик пальця.

Чиїсь розшиті золотом на пальцях.
Є той бієць, що тільки намагався
вступити в лицарі, пробігтєсь стоячи.

Є імена здобуті у двобої,
звитяга й міць зображені в рельєфах,
в стовпах, колонах, видовжених нефах.
Чиїсь у байках пафосних памфлетах.
Когось пригадано у хроніках-сувоях.

Є імена утрачені, безбарвні.
Шукати славу хто лише не брався.
Ісус писав про них, схилившись, пальцем.
Вони нішли. Ніхто вже не остався,
чинити суд, кидати камені.

Чи є щось гірше, щоб лишитись
в пам'яті свого народу,
як ганебний зрадник?
Зневаги менше має і нападник.
Хоча історія безжальна і нещадна.
Не станьмо Юдами у крові залляті.
17 червня 2014 р.

Я СПИРАЮСЯ ТІЛЬКИ НА СЕБЕ
Я спираюся тільки на себе.
Хто є поруч? Нікого нема.
Ухоплюся за клаптики неба,
як за поли старого сукна.
Скільки крові терпіння у чаші,
проливається вже через край.
Чи свої чи чужі, друзі наші
шикувалися б в чергу в рай.
Вже затулене добрими лицями
вічне небо, невічні сини,
і кружляють ангели-лицарі,
в місті повному звуків війни.
18 липня 2014 р.

ЗА МАЙДАНОМ ЗАПЛАКАЛО НЕБО

За майданом заплакало небо
сльзьми гіркими в літнім дощу.
Проговоримо ще своє кредо
не загасимо вбогу свічу.

Наче, серце спинилось в людині.
Зникла мрія, надія, майдан.
Тож чекаємо вторгнення нині.
Над ступнею замкнувся капкан.

Охоронімо кожну хвилину
"миротворець" поріг оббива,
присусідитись до України.
Чуєш, Путіне, не убивай!
9 серпня 2014 р.

БЕЗСМЕРТНИЙ ДЕНЬ
ЗАКОХАНИЙ У НІЧ
Безсмертний день закоханий у ніч,
що цілу вічність думає про зустріч.
Побачив безліч всіх людських облич
шукав близьке, просте, разюче.

І день живе у владі давніх мрій.
У цім є щось цнотливо-непорушне,
бо тільки сон торкнеться вій,
із сонцем очі лиш розплющить.

Межа кохання — два світи,
що часом просто нездоланні,
І люди прагнуть віднайти
ключі від щастя без прощання.
4 серпня 2014 р.

ВИ ДУМАЛИ З НАМИ ТАК ПРОСТО
Ви думали з нами так просто,
розвіяти вітром у пил.
Нас знищити легко відносно,
нам може не стачити сил.

Ви руку підняли на матір,
підклали себе під прокльон.
Із аргументів лиш мати,
що сиплються з-під погон.

Ви хліб потоптали ногами,
погляньте із ваших вікон,
то дивляться між зірками
ангелів осудно мільйон.

3 вересня 2014р.

Якщо життя розкриє враз обійми
і Україні руку простягне,
то й нас з тобою це окрилить
і на прекрасне надихне.
Якщо думки розсіються в небі,
як зграя зляканих птахів,
то я візьму шматочок крейди
і намалюю їх усіх.
Якщо зірки посипляться як гроші
з кишені прямо на асфальт
і ще темніші стануть ночі,
то жити й в темряві навчать.

10 вересня 2014 р.

В цієї війни обличчя дівоче,
воюють прекрасні, білі жінки,
спаси ї помилуй від смерті нас, Отче,
я хочу носити, не нести вінки.

15 вересня 2014 р.

ЛИШ Я І ТИ В ОБІЙМАХ ПУСТОТИ
Лиш я і ти в обіймах пустоти,
лиш я в обіймах не розчепних долі.
Ви мали би лише рости, цвісти,
а скільки вже упало долі.

Це місто туги і примар,

країна, що сочиться кров'ю.
Хто нас несе вже на вівар,
той має краплю спільну крові,
у кого чорні руки-пазурі,
і погляд коршуна ворожий.

Вмирають люди в цій порі,
врятуй же нині прошу, Боже.

10 жовтня 2014 р.

ПОВНИЙ МІСЯЦЬ, МЕТРО ХРЕЩАТИК

Повний місяць, метро Хрещатик,
повний місяць, Труханів міст,
там де місто бере початок,
місяць жовто полощить хвіст.
Місто гляне у сиві хвилі.
Жовта осінь щімно й собі,
пригадає деньочки милі
і звичайні коти рябі,
облизавши, пухнасті лапки,
закрутившись калачиком сплять.
Козаки ж одягнувши шапки
за нас шаблі в бою схрестять.

10 жовтня 2014 р.

Огорни мене в свої обійми,
хай зімкнеться бистра хвиля вод,
океане, я занурюсь, бігме,
від реалій і всіх моїх думок.

Буду плисти стільки скільки зможу
може я забуду, хоч на мить
про війну, що так мене тривожить,
про усе що так мені болить.
Я вдивляюсь дуже-дуже довго
в фото тих кого уже нема.

Я живу із невідкупним боргом,
це вже друга в нас така зима...

20 жовтня 2014 р.

21

ЧИ МОЖНА ПОДІЛИТИ РАЙ

Чи можна поділити рай,
щоб стало місця і братам, і друзям.
Солдате, прошу не вмирай,
вернись додому не двохсотим грузом.
Вернись живим не в мармурі чи міді,
щоб не лишитись завжди молодим.
Щоб сивим і старим ти знову видів
усе на світі, крім війни й біди.

22 жовтня 2014 р.

НА ЗУСТРІЧ

Якщо ти йтимеш лиш на зустріч сонцю,
лише на Захід чи лише на Схід,
то час зупиниться миттєво
і вічність протриває мить.

День не почнеться, ніч не настане,
лиш ти і вічність — лише ти.
Якщо підеш ти стежкою на гору,
у світ складних божественних глибин.

Туди куди ніхто не потрапляв,
в світ твого мозку і ества,
твоеї сутності і духу
лиш ти і вічність ти і Бог лиш ти.

21 жовтня 2014 р.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ ПІД ЧАС ОКУПАЦІЇ

Христос народився під час окупації,
хоч "градів", "фугасів" тоді не було.
Подібні тривоги, страхи і вібрації.
Стикнулись у всесвіті дві різні нації,
та вижити варто всім бідам на зло.

Для тих, хто стрічає Різдво між підвалами,
для тих побачив лише блокпости,

янгели співають з віночками славними.
Слова не бувають простими і марними,
і може мир Божий і там прорости.

Для тих, кому знане слово ротація,
для тих, кому госпіталь начебто дім,
хто жде на харчі, не чекає овації,
Христос народився сьогодні усім!

І може не буде, отої, люстрації,
ми їстимо "бульбу", мокаючи в сіль
і будуть ще завтра мобілізації.
Комусь бути довго в лікарні "сімнадцятій"
ідеї не сядуть сьогодні на міль.
7 січня 2015 р.

ГОЛУБ МИРУ

Може ти і є той голуб миру,
і тоді, як піде теплий дощ,
ти підіймешся у вирій,
і тоді ж припинеться АТО.

Може нам не бачитися більше,
ти прийдеш з дощем, що навесні.
Ти прийдеш, як сон той віщий,
пташкою малою у вікні.

Може ще і пахнутиме димом.
Ми пізнаємо по чім тепер,
лиха фунт, та то не дивно,
бо живе, ще досі людоджер.

І, як звір проходить у Європі.
Дише димом з запахом війни.
А сміливі люди у окопі.
Лихо, нашу землю огини.

Ї пройди дорогою не цею.
Йди собі, навіщо хліб гіркий.
День настав з кривавою зорею,
та то день короткий, не тривкий.

Бо тривка на світі лише пам'ять.
Пригадайте всі, як ми жили!
Хай затихне в мить вселюдський гамір,
крила миру голуби звели.

10 січня 2015 р.

ІМ'Я ВІЙНИ АТО?

Ім'я війні АТО?

Ім'я війні — це зрада.

Від мозку до кісток
пронизує досада.

Причина — то брехня!

Причина — тільки гроші.

Не він, і не вона,
ні ближні, ні заходжі.

Війні нема кінця.

Життя є найдорожчим!

Ні слави, ні вінця,
ні радостей дівочих.

Нічого і ніде,

причина — то жадоба.

Хоч грім з небес зійде —
то блазні, як худоба.

У русі є життя,

в війні є перемога.

Піде ж у забуття
зрадливого дорога

15 січня 2015 р.

ВЕСНА

Чи знаєте, що скоро сніг, розтане?

Весна прийде в смарагдовім вінці

брунатні плями крові приховає

на поплямованім війні лиці.

Весна прийде голодна і печальна,
безтямно, гляне на руїну днів,
і посмішка її така,звичайна,
не з'явиться, на жаль, ще довгі дні.

Та мудрий світ прикрасить землю цвітом,
земля зчорніла, враз набуде барв.
Сміятимуться дзвінко діти,
і ми пізнаємо, що мирний день настав.
29 січня 2015 р.